

Історія Ірини Аксьонової, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Турботливе серце»

Уявіть собі мальовниче село Республіка Нікольської громади Донецької області. Розкидисті поля, зелені ліси, стрімка річка... Саме тут народилася дівчина Іринка, зростала і ставала тою, ким є зараз. З самого дитинства відрізнялася завзятим характером, самостійністю, наполегливістю та творчим підходом до всього, чим займалася. Як і кожна дитина у свої 3 роки починає шлях з першого навчального закладу – садочка у рідному селі. Але огорожа садочка не стає перешкодою, щоб майже кожного дня самостійно повернутися додому і зайнятися своїми дитячими справами.

Потім перший клас Республіканської школи та вступ до Нікольської музичної школи у хореографічний клас. Роки йдуть та мала дорослішає. Безліч танцювальних конкурсів і конкурсів ведучих. Іринка не забуває, що важливо отримати знання і наполегливо вчиться, бере участь в олімпіадах та шкільних змаганнях. У 12 років за покликом серця та запальним характером, дівчата збирають справжню дівочу футбольну команду. На той час, у 2012 році, це єдина така команда Нікольщини. Так і промайнули 10 років професійної гри у футбол. Безліч медалей, перемог, перших номінацій, відібрання до дівочої команди з футболу Донецької області. Подорож усіма містами нашої квітучої України задля розвитку свого спортивного потенціалу. Між цим усім танці, навчання та підготовка до дорослого життя.

Ось вже випускний клас та можливість Ірині обрати професію. Серце хилиться до чогось пов'язаного з освітою. Мабуть, вчитель початкових класів – то саме її шлях. Але при вступі сталися вже перші дорослі суперечності та випускниця вступає на психологічний факультет у місті Слов'янськ. Тоді ще не знаючи наскільки поглине професія і це стане частиною життя. У 2013 році 12 квітня Ірина побачила на звичній локації міста Слов'янськ не звичну картинку. Військові, які були озброєні, намагалися прорватися до адміністративної будівлі. Пізніше з новин повідомили про захоплення влади у місті сепаратистами. Тоді родиною було прийнято рішення повернення дівчини додому у Нікольське, але вже останнім потягом. Розпочалась АТО.

Студенткою 4 курсу йде працювати у Будинок дитячої творчості, тоді ще Володарського району. Але попрацювавши лише 3 місяці творчу, відповідальну та активну дівчину помітила директор місцевої Нікольської гімназії “Софія” та запросила працювати до них. Це саме те місце, з яким відтоді пов'язалось вчительське життя Ірини. На посаді практичного психолога дівчина відчула, що то її шлях. Щоб не було далі, психологія завжди поряд.

Життя вирішує подарувати мені мою донечку Мар'яну у 2018 році і я вирушаю з найважливішим званням “Мама” виконувати свої обов'язки та давати любов своїй дитині.

Склалося так, що у 2019 році родина Ірини переїжджає жити у Слов'янськ. Чомусь це місто не відпустило дівчину і знову повернуло до себе. З декретної відпустки, на жаль, мала звільнитися вже з “Софії”. Але чи знала, що це не надовго? Починається повномасштабна війна й Ірина з родиною евакуюються до Дніпра і починає там пошук роботи. Дніпро – місто можливості та відкриття нового шляху. Там запрошують до архітектурного коледжу, де і починає жінка працювати. Дізнавшись про релокацію вже звичної та такої близької серцю Нікольської гімназії “Софія”, одразу прийняла пропозицію повернутися туди. Разом з цим продовжувала надавати психологічну допомогу. Війна йде і треба постійно підвищувати кваліфікацію та здобувати нові знання. Ірина знає, що багато людей потребують саме її допомоги. Робота на посаді вчителя початкових класів та психолога – лише початок, далі, виїзди на деокуповані території Харківщини та Донеччини. Міста Ізюм та Святогірськ, де люди чекали підтримки та поради, а як їм далі?! Їх очі казали про допомогу, навіть без слів. Там Ірина зрозуміла, що лише завдяки професії може витримати

розповіді людей, що бачили жах. Не просто витримати, а допомогти рухатися далі, жити це життя.

З радістю долучається до виступів у рідній Нікольській громаді, ділиться досвідом з колегами, піклується про ментальний добробут кожного, хто звертається.

В нелегкий час варто допомагати людям, але не втратити себе. Піклуватися про тих, хто поряд, але не забувати просити допомоги для себе.